

Finn bjargar flóttafólkum

TAÐ RINGASTA ER BØRNINI

– Tað plágar meg og manningina at síggja børnini, sum eru so svong og tyst, at tey eru fullkomiliga maktarleys. Tað er eitt at sita í sofuni heima í Føroyum, síggja tey í sjónvarpinum, og gera sær meiningar um flóttafólk. Men at síggja tey í veruleikanum er nakað heilt annað, sigur 47 ára gamli sørvingurin Finn Hansen, sum er skipari við oljutangaskipinum Robert Mærsk

BARBARA HOLM

10. juni 2014 er ein dagur, sum stendur rimmar fastur í hugaheiminum hjá Finni Hansen. Tað var tann dagurin, tá ið hann fyrstu ferð fekk boð um at sigla eftir flóttafólkum í neyð.

– Tað var gott veður tann dagin. Tað er tað næstan altíð, tá flóttafólkabátar eru á veg til Italia, og eg eri farin at óttast fyri góðveðursdøgnum, tí teir onkursvegna eru farnir at viðføra neyð og elendigheit, sigur Finn Hansen.

Hendan dagin varð Finn uppringdur av italskum myndugleikum, sum bóðu hann sigla stóra oljutangaskipið til eina positiún tveir tímar burtur hagani.

Finn lærði longu fyrsta túrin, at positiúnirnar ongantíð vóru tær røttu. Eftir fleiri tímar av leitan eftir hesum neyðars fólkum komu Finn og manning hansara fram á bátin. 312 fólk vóru í lítla træbátinum, harav 50 kvinnur og 25 børn. Tann elsta kvinnan var 80 ár og tað yngsta barni var bert 5 mánaðir gamalt.

Tey vóru illa fyri. Eftir 24 tímar á sjónum uttan mat og drekka vóru tey troytt, bangin og summi á markinum til at sigla av. Har vóru heilar familjur umborð, ommur og abbar við børnum, ommu og abbað børnum.

Tað var slætt tann dagin, og manningin loraði landgongdina niður, og



MYNDIR: PRIVAT

yvirstýrimaðurin – Rasmus Lisberg Larsen av Tvøroyri – fór oman at hjálpa teimum umborð. Flóttafólkini í træbátinum stríddust fyri at sleppa niðan gjøgnum landgongina, og upp á dekkið á stóra skipinum, sum var 12 metrar omanfyri vatnskeppuna.

Fleiri av flóttafólkunum vóru torturera áðrenn tey fóru úr Libya, og Rasmus hevði fleiri av fólkunum á sjúkrahúsinum umborð, har hann gav teimum fyrstu hjálp.

Hesin dagurin er brendur fastur í minnið á Finni. Komin umborð grótu fleiri børn. Tey vóru bangin. Børnini togaðu í manningina og peikaði á munnin, tí tey vóru svong og tyst.

Av trygdar áðum læstu teir allar hurðar av, soleiðis at flóttafólkini

lógu á dekkinum og svóvu. Teir máttu gera mat til 312 fólk eyka tvær ferðir um dagin, og teir gjørdur teimum eitt heimagjørt vesið, har ein 200 liturs tunna bleiv skorin í helvt, og træ brettir vórðu sett omaná at sita á. Plattar og papp varð lagt á dekkið til at sova á, og teppir blivu funnin fram til at balla tey við.

Hesi flóttarfólkini høvdu fingið at vita frá bakmonnunum í Libya, at tað bert tók 6 tímar at sigla til Sicilia, so tað var ikki neyðugt at taka nakað serligt av mati og vatni við. Men veruleikin er, at tað kann taka upp til trý døggn at sigla, tí bátarnir eru so yviryfirtir og sigla so seint.

– Tað er hart, og trupult at greiða frá. Manningin svevur næstan ikki teir dagarnar tey eru umborð, tí tey hava so stóran tørv á øllum hugsandi tingum, sum vit royna at hjálpa teimum við, greiður Finn frá.

Dagin eftir var aftur galið

Finn sigldi flóttafólkini til Sicilia, har tey vórðu latin upp í hendurnar á ítalsku myndugleikunum. Síðani gekk leiðin hjá Finni og teimum aftur har teir upprunaliga vóru ávegis – til Libya. Men júst Libya er ein sentralur fyri slíkum hendingum – tað er har, at tey flestu flóttafólkini leggja frá landi í træ ella gummibátum.

Framhald á næstu síðu



– Tað var óbehagiligt, tí vit vistu ikki hvussu tey fóru at reagera, ella hvat kundi henda. Men tá tey høvdu fingið mat og drekka, so sovnaðu tey so hjartaliga, og so var friður, sigur Finn Hansen